

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

موضوع ارایه: فصل یازدهم، تاثیر خانواده بر مشارکت ورزشی

کودکان

استاد: خانم دکتر مکیریان

ارایه دهندگان: رضا بیگی و محمد نبی زاده

دربخش اول فصل روی تاثیر والدین ورزشکاران: خانواده های موثر بر علاقه مندی فرزندان و خانواده های نه چندان موثر بر علاقه مندی فرزندان. که شامل زیرفصل های زیر است:

الف: مدل ارزش-انتظار (فردریک و اکسلز ۲۰۰۴)

ب: مدل افزایش مشارکت ورزشی (کوته ۱۹۹۹)

ج: طبقه بندی تاثیر والدین بر ورزش فرزندان

د: حمایت محسوس والدین

ه: حمایت عاطفی و اطلاعاتی والدین

و: عقاید ارزش ها و انتظارات والدین

ز: الگودهی والدین

ک: نقش والدین در تسهیل رشد اجتماعی و شخصیتی.

دربخش دوم این فصل تاثیرات بالقوه مثبت و منفی نقش خواهریا برادر را در روابط ورزشکار بررسی می کنیم که شامل زیرفصل های زیر است:

الف: حمایت خواهر و برادر

ب: تاثیرات منفی و ارائه نتایج.

بخش سوم نسخه تجدید نظر شده DMSP است که تاثیر خانواده را کامل می کند.

زیرفصل های آن درباره نقش والدین خواهر و برادر است که تجربیات ورزشی کودکان را در مراحل و مسیرهای پیشرفته توضیح می دهد که شامل:

الف: تمامی مراحل

ب: سال های نمونه گیری

ج: سال های سرمایه گذاری و تخصص یافتگی

د: تخصص زودهنگام است.

و در آخر فصل برای پژوهش های آتی دستورالعمل های کلیدی را ارائه می دهد.

نقش والدین ورزشکار:

در این بخش، مدل های اصلی و چارچوب های مفهومی را مدنظر قرار می دهیم که براساس بررسی و اثربخشی والدین بر ورزش کودکان است. همچنین درباره پژوهش های پیرامون تاثیرات پیچیده والدین بر پیشرفت ورزشی کودکان مباحثی را مطرح می کنیم. مدل ارزش-انتظار:

این مدل توسط اکسلز و همکارانش تنظیم شده است و مدلی است که تاثیرات والدین بر کودکان را در متون اصلی (مانند متون دانشگاهی) توضیح می دهد.

به طور کلی این مدل نشان می دهد که انتظار باعث ارتقاء عملکرد فرد میشود و باعث می گردد که فرد علاقه مندتر و مصمم تر شود.

به علت اثربخشی والدین بر روی فرزندان مدل انتظار-ارزش با قطعیت اظهار می کند که والدین تعیین کننده:

الف: عقاید کلی هستند که با تاثیر فرهنگی و عوامل فرهنگی (یعنی درآمد خانواده، جنس و وضعیت تاهل) عجین است

ب: عقایدی که منحصر به کودک مربوط است که البته با اعتقادات کلی والدین و ویژگی های کودک نیز بستگی دارد. در مجموع این مشخصه ها و عقاید، اعم از فضای اجتماعی-عاطفی خانواده، سبک های تربیتی فرزند، الگودهی و رفتارهای خاص والدین در علاقه مندی و گرایش کودک به سمت ورزش و نتایج آن مشارکت می کنند.

مدل انتظار-ارزش هورن: در سال ۲۰۰۷ تعدیل شد تا بصورت ویژه درباره تاثیرات والدین بر ورزش و فعالیت بدنی مطالعه و بحث کند. این مدل اصلاح شده نشان می دهد که عقاید و ارزش های والدین بر رفتارهای والدین نسبت به فرزندانشان موثر است و این مسئله در نهایت سیستم اعتقادی و ارزشی کودک، عملکرد و رفتار کودکان را تحت تاثیر قرار می دهد. اولین مزیت این مدل اصلاح شده بیان تاثیر ارزشها، عقاید والدین بر ارزشها، عقاید و عملکردهای کودکان و رفتارهای است که با تمرکز خاص بر نتایج و متون ورزشی همراه است.

از معایب این مدل به اینکه این مدل متغیرهای زیادی را بررسی نکرده است و همچنین رابطه دوسویه بین والدین و فرزندان را نشان نمیدهد میتوان اشاره کرد.

مدل افزایش مشارکت ورزشی:

کوته (۱۹۹۹) خانواده ورزشکاران ماهر را مورد مطالعه قرارداد و مدل افزایش مشارکت ورزشی DMSP را به کمک بلوم در سال ۱۹۸۵ بر ورزشکاران جوان مستعد نشان داد.

او پی برد که فهم کلیدهای آموزشی ورزشی و تاثیرات روانی در پیشرفت تفکرات ورزشکاران افزایش یافته است.

DMSP سه مفهوم ویژه را برای افزایش مشارکت پذیری ورزشی برجسته می کند: سالهای نمونه گیر سال (۱۲-۶)، تخصص یافتگی (۱۵-۱۳) و سرمایه گذاری (به علاوه ۱۶ سال). با افزایش پژوهشها و مطالعات در زمینه استعداد پروری، DMSP چندین مرتبه در دهه گذشته اصلاح شد و در حال حاضر سه شیوه اصلی در مشارکت ورزشی را مطرح می کند:

الف: مشارکت تفریحی در طول سالهای نمونه گیری

ب: عملکرد ماهر در طول سالهای نمونه گیری

ج: عملکرد ماهر در طول سالهای تخصص یافتگی زود هنگام.

طبقه بندی مشارکت والدین در ورزش جوانان:

چالش اصلی در مطالعه مشارکت والدین در پیشرفت ورزشی کودکان به ابزار چندگانه ای مربوط است که به واسطه آن والدین ممکن است ورزش فرزندانشان را تحت تاثیر قرار دهند. مرور اخیر بر ادبیات رشد ورزشی جوانان شامل انواع، ابعاد و طبقات مختلفی از والدین است.

کوتاه و های ۲۰۰۲ پژوهشی را مطرح کردند که ۴ بعد حمایت والدین را نشان میدهد:
الف- حمایت عاطفی، شامل رفتارهایی است که آرامش و اعتماد به نفس را ارتقا میدهد
ب- حمایت اطلاعاتی، شامل رفتارهایی است که برمشورت راهنمایی و دستورالعمل متمرکز است

ج- حمایت محسوس، شامل تدارک منابع علمی و فیزیکی برای حضور و موفقیت کودکان
د- حمایت شبکه ای، همراهی والدین و هواداری فرزند برای حضور در ورزش است.
فردریک و اکسلز ۲۰۰۴ خاطرنشان کردند که حضور والدین در ورزش فرزندانشان میتواند در سه نقش اصلی طبقه بندی شود: مهیا کننده (یعنی ایجاد موقعیت های در دسترس با ثبت انتقال و تجهیزات و اداره امور)

تفسیرکننده (یعنی نشان دهنده ارزش ها اعتقادات و جسارت مرتبط با فعالیت بدنی)

مسائل مربوط به تاثیر والدین بر توسعه ورزش شامل موارد زیر است:

الف-حمایت محسوس والدین

ب-حمایت اطلاعاتی و عاطفی

ج-ارزش ها و انتظارات و عقاید والدین

د-الگودهی والدین و نقش والدین در تسهیل رشد اجتماعی و فردی

حمایت محسوس والدین:

به طور ذاتی نقش والدین در پیشرفت ورزشی کودکان با موقعیت های خاص و مشارکتشان در این ورزش ها بیان میشود. ولی این موارد هیچ کدام شامل محدودیت از پشتیبانی های مالی از هزینه برنامه ها، کتاب ها، تجهیزات و ویدئو ها مجلات و آموزش های فردی نمیشود.

مادران اغلب جایگاه اجتماعی شان را برای حمل و نقل و غذا درست کردن و....زمانبندی رقابت را مدیریت میکنند و مشارکت های پدر اغلب مالی است.

حمایت اطلاعاتی و عاطفی والدین:

سبک والدین. چارچوب اصلی پژوهش بر نحوه تحت تاثیر قرار دادن سبک کلی والدین بر ورزش فرزندان متمرکز است.

سیکزنت و میهالایی و همکاران خاطرنشان کردند که نوجوانان با استعداد از ۴ نوع محیط مختلف خانه دارا بودند

الف-کامل که بصورت با ثبات، حامی و منطقی تعریف میشود

ب-متفاوت، انهایی که جوانان را برای رقابت در موقعیت های جدید ارتقا میدهد

ج-پیچیده، شامل هر دو مشخصه کامل و متفاوت است

د- ساده، شامل مشخصه کامل و متفاوت نیست

یافته ها نشان داده که خانواده های پیچیده موثرترین نتایج مرتبط با استعدادپروری را به همراه داشتند یعنی شادی هیجان و هشیاری بیشتر برای فعالیت ها.

در مطالعات سیکزنت و میهالایی و همکاران ون روسوم و وندرلو تاثیر خانواده در ورزشکاران دانمارکی مستعد و کم استعداد را بررسی کردند دراین مطالعات از ابزارهای تعدیل شده استفاده کردند که نتیجه مطالعه آنها به دو طبقه عملکرد مثبت خانواده و خانواده های نامتعادل و بدون عملکرد منجرشد.

برخلاف یافته های سیکزنت و میهالایی نتایج حاکی از آن بود که ورزشکاران مستعدتر، از خانواده های نامتعادل غیرعملکردی تر نسبت به ورزشکاران، کم استعدادتر بودند.

در بررسی ها والدین خود مختار علاقه بیشتری نسبت به حضور ورزشی فرزندانشان از خود نشان دادند. آنها ساختار ورزشی بهینه ای را برای کودکانشان ایجاد کردند حالات فرزندانشان را بهتر درک کردند و رابطه دوسویه و اجتماعی در قیاس با والدین غیر خود مختار از خود نشان دادند. مشخص است که سبک های والدین این پتانسیل را دارد که در تصمیم گیری و رفتارهای مرتبط با امور ورزشی دخیل باشد.

سطح مشارکت والدین:

مطالعه پژوهشی که در دو دهه اخیر درباره ی تاثیر والدین بر علاقه مندی کودکان به ورزش بسیار مورد توجه قرار گرفته است مسیله مشارکت والدین است. برای مثال اوریل و پاور اهمیت سطح متوسط مشارکت را مشخص کردند و گزارش کردند پدران و مادرانی که بیشترین مداخله و مشارکت در امور ورزشی فرزندانشان دارند فرزندانشان پایین ترین سطح همکاری با مربی دارند استین و همکاران این یافته هارا نه تنها با بررسی نظر کودکان درباره مشارکت والدینشان بلکه میزان و سطح مشارکت والدین مورد بررسی قرار دادند نتیجه این شد که بیشتر والدین در سطح متوسطی مشارکت داشتند که این سطح صحیح است.

به هر حال تفاوت جنسی نیز مورد توجه قرار گرفت کودکان مادرانی که مشارکت بالایی داشتند تجربیات شیرین تری را نسبت به کودکانی که پدرشان مشارکت زیادی داشتند سطح بالایی استرس را تجربه میکردند.

بازخورد ورزشی والدین:

بیان بازخورد مرتبط ورزشی ممکن است جز سخت ترین چالش های والدین باشد، زیرا یافته ها نشان داده اند که کودکان ورزشکار باتوجه به شرایط مختلف ترجیحات گوناگونی دارند. بررسی ها نشان می دهد که کودکان و نوجوانان ورزشکار به دنبال ارتقا موارد روانشناختی مانند انگیزه و صلاحیت و لذت به حضور والدین در رقابت ها علاقه مند اند.

با توجه به چگونگی رفتار والدین در رقابت ها ممکن است نتایج تغییر کند. دو بررسی اخیر نایت و همکاران از بازیکنان نوجوان حرفه ای تنیس و ورزشکاران نوجوان زن گویای این بود که کودکان ورزشکار به بیان نصیحت های فنی و تاکتیکی و نظر دادن درباره عملکرد در طول و بعد از رقابت تمایل ندارند و معتقد اند که این ابراز انها را گیج کرده و نسبت به نظرات مربی نیز سردر گم می شوند.

ترغیب کردن مثبت کودکان از طریق والدین:

سوال مهمی که باقی می ماند این است والدین چقدر باید کودکان را به جلو ترغیب کنند و ترغیب کردن به صورت بهینه چگونه نشان داده شود؟ در نگاه اول بررسی نسبتاً منطقی به نظر می رسد. جسارت و تشویق برای ارتقا استعداد مهم است و مهم جلوه دادن آن در ورزشکاران جوان موثرتر است. با این حال رفتارهای منفی والدین مانند گریه کردن و انتقاد کردن و ترغیب به عملکرد ضعیف وجود داشته و در برخی موارد مشاهده شده است که این رفتارها در کوتاه مدت ممکن است باعث بهبود عملکرد شود. درباره چگونگی تحدت تاثیر قرار دادن این رفتارهای منفی روی ورزشکاران جوان در کوتاه مدت و طولانی مدت همچنان بحث وجود دارد. لوار و همکارانش خاطر نشان کردند که علی رغم خیرخواهی که والدین نسبت به فرزندانشان دارند شاید آنها اطلاع نداشته باشند که چگونه رفتارشان عملکرد فرزندشان را تحدت تاثیر قرار می دهد و انچنان غرق در ورزش فرزندشان شدند و به گونه ای رفتار میکنند که به جای افزایش سلامتی صرفاً به فکر موفقیت های فرزندشان هستند.

انتظارات ارزشها و عقاید والدین:

تعداد زیادی از پژوهشگران اظهار کردند که عقاید و ارزش ها و انتظارات ورزشی والدین بر عقاید ارزشها و انتظارات فرزندان ورزشکارشان تاثیر گذار است. برای مثال اکسلز و هارولد پی بردند که بین میزان اهمیت و ارزش گذاری والدین به ارزش و اعتماد به نفس در توانمندی کودکان ارتباط معنی داری وجود دارد. بابکس و ویس پی بردند وقتی که کودکان نظرات مثبت والدین را نسبت به قابلیتشان میشنوند انگیزه و توانمندیشان ارتقا می یابد. به تازگی فردریک و اکسل ارتباط بین ادراک والدین از اهمیت و کار آمدی مشارکت ورزشی و خودباوری کودکان ارزش ورزش و سطوح مشارکت ورزشی را مد نظر قرار دادند. از جمله علایق خاص و عقاید و نظرات پدر بود که با خودباوری کودکان بسیار مرتبط است و خاطر نشان کردند که کودکان ورزش را به خاطر اینکه فعالیتی مرتبط با ویژگی مردانه است ادامه می دهند. فردریک و اکسل پی بردند که بین درک والدین از صلاحیت کودکان با درک کودکان از صلاحیت و لیاقت خود ارتباط معنی داری وجود دارد. در مجموع این یافته ها از مدل انتظار-ارزش حمایت میکند. همچنین مطالعات نشان داد که جهان انگیزشی والدین ممکن است جهت انگیزشی و نتایج فرزندشان را تحت تاثیر قرار دهد.

الگودهی والدین:

با اینکه اکثر بررسی ها گویای روابط معنی دار بین الگو های فعالیت بدنی والدین و کودکان است ولی پژوهش های مربوط به میزان فعالیت بدنی والدین در مشارکت ورزشی کودکان همچنان چالش برانگیز است مطالعه اخیر تاثیر مشارکت حال و گذشته ورزشی والدین را در مشارکت ورزشی کودکان سنجید. برای مثال تاثیرات روانشناسی در یک نمونه منطبق در رقابت شناگران مطرح شد . همچنین فراسرتوماس و همکاران پی بردند کودکانی که ورزش را ترک کردند نسبت به انهایی که در ورزش ماندند والدینی داشتند که در جوانی ورزشکار حرفه ای بودند. در ادامه بسیاری از ورزشکارانی که محیط ورزشی را ترک کرده بودند اظهار کردند همیشه نسبت به اینک عملکرد بالایی همچون والدین خود داشته باشند تحت فشار بودند اما والدینشان در انتقال دادن این حس هیچ رفتار خاصی از خود نشان نمیدادند در عوض چیزی بود که آنها مدام با آن زندگی میکردند و کودکانیشان وقف ورزش والدینشان شده بود.

نقش والدین در تسهیل رشد اجتماعی و فردی:

مطالعات نقش انتقادی والدین در تسهیل رشد اجتماعی و سلامت روانشناختی فرزندان از طریق ورزش شفاف سازی کردند .

برخی از این بررسی ها خاطر نشان کرد که والدین میتوانند در تحت تاثیر قرار دادن رشد کودکان و نوجوانان افرادی مفید نه تنها ورزشکاران خوب در یک رشته ورزشی نقش مهمی ایفا کنند که میتوانند از طریق نهادینه کردن ارزش ها ،آموزش مهارت های روانشناسی ورزشی، تاکید بر نگرش مثبت، ارایه اخلاق کاری،الگودهی رفتار محترمانه در بازی،آموزش شخصیت ورزشی و تسهیل یادگیری مهارت زندگی باشد.

به طور کلی رقابت های ورزشی میتواند سراغازی برای برقراری ارتباط و اعتماد بهینه کودکان در مهارت صحیح زندگی باشد.

خواهر و برادر ورزشکار:

خواهر یا برادر، بخش مهمی در ساختار خانواده، تاثیر شایانی بر رشد ورزش جوانان و کودکان دارد. مطالعه قبلی به کودکانی پرداخت که خواهر یا برادر ورزشکار داشته و احتمال زیاد خودشان در روز اوری به ورزش پیشگام بودند. خواهر یا برادر ممکن است از طریق حمایت کردن و مشارکت ورزشی و تاثیرات منفی مستقیم یا غیر مستقیم بر تجربیات و ادراکات ورزشکاران جوان تاثیر گذارند.

حمایت خواهر یا برادر:

بررسی های اولیه بلوم در زمینه تاثیرات والدین در استعداد پروری کودکان ونوجوانان با توجه اندک به حضور خواهر،برادر و مشارکت های ورزشی شان بود.کوتاه این بررسی را انجام داد وی معتقد بود

همچنین،همکاری،بخش مهمی از رابطه خواهر یا برادر و کودک قلمداد می شود.افزون بر این فراسر توماس و همکاران پی بردند که خواهر یا برادر تاثیر مثبتی روی مشارکت ورزشی شناگران جوان و تداوم فعالیت انها داشته است.

تأثیرات و نتایج منفی:

اگرچه تاکنون بررسی ها و پژوهش های بسیاری، اثرات مثبت مشارکت خواهر یا برادر در حضور یا عدم حضور کودکان در میادین ورزشی را گوش زد کرده اند، اما در این راستا، تنشها و مشکلاتی نیز روایت شده است. بلوم چند مثال مرتبط با ارتقا استعداد مطرح کرد که خواهران یا برادران ورزشکاران در سطوح بالا احساس تنهایی میکنند. در راستای پیشرفت ورزشی، پژوهش کوتاه خاطر نشان کرد که خواهران یا برادران دوقلو یا غیردوقلو ورزشکار در سالهای اوج تمرین ممکن است در اثر صرف زمان و هزینه زیاد والدین برای فرزند ورزشکار دچار حسادت شوند. همچنین به چشم و هم چشمی خواهر یا برادر به صورت نگرانی در حفظ مشارکت ورزشی جوانان اشاره کرده است که اغلب به مفاهیم منفی مانند پاسخ های محرک به رقابت خواهر یا برادر منجر میشود مانند ناامیدی.

با تشكر از توجه شما.